

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ívamá!?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meirkostnað fyri lýsaran.

Jørgen M. Olsen — ein eygleiðari og frásøgumaður av Guds náði

Tann frálíki skribenturin

Vit hittast fyrstu ferð í Vágs Klubba. Tað mundi vera fyrri 10 árum síðani. Jørgen var sum ikki einafærð staddur við síðuna av billardbordinum — við síni egnu køi í hondini. Her millum rullandi kúlur og fallandi keylur komu vit báðir at kennast.

Hóast umleið 40 ár vóru okkara millum, so var tað okkurt, ið dróg meg at honum. Í dag veit eg, hvat tað var. Tað var frálíki frásøguháttur hansara. Hann greiddi mær tá frá ætlanum at geva út eina ella fleiri bokur um alt hetta spennandi hann hevur tikist við frá tí hann var smádrongur. Hann hevði

nevnliga eygleitt og granskað fóroysku náttúruna og tað, ið henni livir.

Eg minnst so væl hetta eina kvöldið í «Klubbanum». Hann hevði boðið áhugaðum at lurta og siggja uppskot sitt til ta fyrstu bókinu, sum vit í dag kenna undir heitinum «Náttúr-unnar børn».

Har stóð hann og greiddi frá sínum upplivingum og eyggleiðingum í náttúruni. M.a. greiddi hann frá síldini, sum kom inn á firdirnar og síðani hvar aftur.

Tá uppdagði eg, at Jørgen Olsen var ein eygleiðari og ein frásøgumaður av Guds náði.

Og ta lotuna gloymdi eg ongantíð. Á hvørjum ári spurdi eg Jørgen, nær handa áhugaverða bókin fór at koma, og nær eg slapp at hava eina samrøðu við hann.

Jørgen bað meg biða. Og biðað varð í umleið 10 ár. Tá gav hann so út sjáldsomu bók sína, og segði mær frá at nú kundu vit báðir seta okkum niður at tosa.

Tað bleiv til nakrar greinar um spennandi og forvitnisliga liv hansara. Ætlanin var, at vit skuldu halda fram við enn eini greinarøð í hesum árinum við einum úrdrætti burtur úr næstu bókinu, ið hann leingi hevur arbeitt uppá.

Nú fór so Jørgen. Ein av okkara bestu frásøgumonnum og eygleiðarum, ein náttúruvinnur og ein góður vinmaður er farin.

Jørgen var visindamaður. Tus. hann hevði onga útbúgving sum so. Arbeiddi eitt skifti sum skómakari men gjordist seinni sjálvstændur visindamaður. Hann átti allar tær gávur, ið eyðkenna ein góðan náttúrufrøðing — ein granskara. Hann hevði evni at eyggleiða sum fáur. Hann lat ikki ósvaraðar spurningar fara fram við. Hann leitaði altíð sjálvur eftir svarinum, hví nú hetta var so ella so! Og næstan altíð kom hann til eitt svar — eina niðurstøðu. Tí hann var logiskur. Hetta at vera logiskur í sínum granskningararbeiði var ein av sjáldsomu gávum hansara. Jørgen, sum hevði bæði hegni og hug at arbeiða sum ólontur granskari, visti, hvat

hetta kravdi av honum. Nóg! Men hann gav ikki uppat.

Jørgen var sjáldsamur og ikki sum fólk flest. Tíbetur. Tí, nú hann er farin, eiga vit ein hóp av tilfari eftir hann, sum er ein stórir dýrgripur fyri komandi ættarliði.

Jørgen visti fremst av øllum sínum egna landi og náttúru ans. Meðan onnur fjeppast uppi í øllum tí nýggja úttansfrá og fyri stóran part gloyma okkara egnu vøkru og livandi oyggjar, so var fóroyska náttúran og tað sum í henni livir eitt og alt fyri Jørgen. Tí stríddist hesin 70 ára gamli maðurin eisini við at skriva bokur um sínar upplivingar, soleiðis, at komandi ættarliðið kundi fáa lut í teimum.

Jørgen hevði sínar meiningar, og hann bæði tordi at koma fram við teimum og standa við tær.

Hann misti herfyri konuna, og tað vita vit, sum kendu Jørgen, at hetta tók fast. Men kortini var áhugin, fyri at greiða okkum frá sínum upplivingum í fóroysku náttúruni eitt heilt liv, so sterkur, at Jørgen kortini ikki misti livsneistan.

Hann dugdi eisini at siggja, hvørjir vandar lærdu í okkara nútíðar samfelag eitt nú dálkingin av okkara firdum. Tí treiv hann opinskár- adur í pennin og skrivaði greinar sum «Tongul í brimi» og «Vaskimaskinan», har hann gjordi vart við vandan, ið stendst av dálking av okkara livsgrundarlagi — firdunum.

«Verða firdirnir dálkaðir, skrivaði hann, so at tær mongu milliónir av murti, sum halda til á hvørjum fjørði í Fóroyum, doyggja av dálking, tá fara bæði upsastovnur, toska, longu- og hýsustovnur og aðrir at oyðast, og tá verður einki hjá nokrum flakella ídnaðarvirki at arbeiða við. Hvát ólukka tað hevði verið fyri land og fólk, kunnu vit øll skilja», skrivaði Jørgen í greinarøðini «Tongul í Brimi».

Tann frálíki frásøgumaðurin

Nóg verður skrivað um dálking. Mong, ið skriva um hetta evni, hava ikki ta vitan, sum Jørgen hevði. Undir næstan hvørjum bókstavi hann setti á blað var ein uppliving — ein eyggleiðing frá veruliga livinum. Júst tí løsu vit eisini greinar hansara við so stórum áhuga.

Jørgen var og er eftir mini meting ein dýrgripur fyri fóroyska samfelagið. Tí hóast vit eru eitt fólkaraðiligt samfelag, har øll kunnu siga sína hugsan, so er bert sjáldan, at fólk við vitan og royndum tora ella vilja gera vart við seg. Jørgen fór at gera vart við seg á gamalsaldr. Tá byrjaði hann bráðliga at oysa burtur av síni vitan og royndum.

Fyri tað fyrsta tí, at hann vildi vekja áhuga okkara fyri øllum tí vakra og einastandandi í náttúruni og fyri tað næsta, tí hann vildi ávara okkum imóti at forkoma øllum hesum virdum.

Eg minnst Jørgen, hvussu glaður hann var, tá hann varð boðin við til at halda fyrilestur og luttaka á aliskeiðinum, sum Menningargrunnurin skipaði fyri við Airi

jør. Har fekk hann so eisini hovi til at vísa á vandan við dálking av umhvørvinum og hvørja avleiðing tað fór at fáa fyri framtíðar vinnuna, fiskaalangina.

Jørgen er nú farin. Eftir hann er nú eitt tómrúm, sum verður trupult at fylla út hjá nokrum øðrum.

Vónandi kunnu tankar, royndir og orð hansara fylla part av hesum tómrúmi út.

Jørgen fór alt ov tíðliga. Lat okkum tí minnst nann við at gera orð hansara til okkara egnu: at verja fóroysku náttúruna og tað, sum í henni livir.

jan.

Minnist til barnasiðuna

Seinasta leygardag høvdu vit eina barnasiðu í blaðnum. Tað fara vit at hava hvønn leygardag hereftir. Tað er tann 11 ára gamli, Tór Verland Johansen, sum er ritstjóri. Hann tekur, skrivur, finnur uppá og stilar fyri. Men sjálvur heldur hann, at so mong børn og ung sum gjørligt skulu vera við til at gera

barnasiðuna. Tí biður hann tykkum senda inn tilfar so sum tekningar o.a. Eisini fara vit undir onkra kapping, har vinningurin verður ein fóroysk barnabók.